

JAN "ČENIS" GALETA

Kdo pomůže Rilundu?

Byl počátek jara a Waldenova armáda slavila Den hojnosti, svátek úrody mezi měsíci úmorem a travnem, jako hosté v trpasličím městě Kwesaru, tedy několik aldenů pochodu od Rilundu. A právě v den oslav přinesli poslové zprávu o pádu města (nutno podotknout, že poněkud se zpožděním). Walden na poradě s trpasličími králi Gáinem a Borinem rozhodl, že se Rilundu už pomoci nedá a vzhledem k tomu, že obyvatelé byli evakuováni, není v podstatě důvod zasahovat. Desetitisíce nevolníků na okupovaných územích jaksi opomněl. Spojenecké vojsko se tak opět rozdělilo a vyrazilo zpět do Východní dálavy a k hevreenské Canthii, která stále odolávala.

Za další důvody tohoto náhlého obratu v myšlení krále Waldena lze považovat dvě věci. Za prvé, že na základě přesných zpráv zvědů zhodnotil sílu Bruzgulovy armády v Rilundu jako příliš mocnou. A za druhé, hevreň v Canthii podnikli několik protiútoků a zdálo se, že dostali kdovíjak a kdovíkudy posily. Vojáků tedy bylo třeba v jiné válce, která se táhla už dlouho přesčas, ale narozdíl od té rilondské ji ještě bylo možno vyhrát.

Díky magické pošťe se o pádu své kolonie dozvěděli za mořem v Danérii mnohem dříve než Walden. To, co se v Západním království následně dělo, by nejspíše Zyla přimělo tančit radostí, kdyby to spatřil na vlastní oči. Vypukla totiž dokonalá panika. Vynořily se houfy proroků, zvěstující konec světa, kteří táhli krajinou, osvobozovali nevolníky a slibovali jim, že Zahrady blaženosti jsou nadosah. Šlechtici zuřili, nechávali proroky chytat a mučit, což přineslo něco nevídaného. Na několika místech, nezávisle na sobě, se nevolníci v malém počtu vzbouřili a chopili zbraní. Pravda, tato povstání byla okamžitě krvavě potlačena a neznamenal žádnou vážnou hrozbu, přesto však získala většina danérských šlechticů i svobodných dojem, že občanská válka je na spadnutí. Kněží Slunce i církve Temných bohů v tu dobu získali mnoho oveček, příznivců i mecenášů.

Urychleně se také sešel Urozený sněm, vládnoucí orgán Danérie, ale na ničem se neshodl. Kníže Bogdan Zagorský z Marivilu tehdy prý prohodil, že se nepamatuje, kdy se sněm na něčem doopravdy shodl. Právě kníže z Marivilu byl vůdcem skupiny šlechticů, která podala návrh na zahájení odvetné válečné výpravy. Chtěli okamžitě sebrat veškerou zemskou hotovost, navíc najmout tolik žoldáků, kolik jen půjde, a přepravit takové vojsko okamžitě na Taru. Tam chtěli nejen osvobodit svou kolonii, ale vytáhnout přímo proti Dračímu království v Tisíci jeskynních a jednou provždy svět zbavit Zyla. Zřejmě se zhlédli v almindorském Waldenovi, který před pár lety přesunul část vojsk z Lendoru na Taru, aby také dobyl zpět svou kolonii. Jejich návrh byl ale přece jen trochu nereálný. Pro se nakonec vyslovili Kněží Slunce i zástupci nižší šlechty a některá knížata. Většina knížat ale byla pod tlakem zmatků v Danerii proti. Mnozí také nechtěli opustit svůj domov a nechat se zabít ve válce, posílat tam své nejlepší muže a už vůbec ne platit všechny ty ohromné výdaje spojené s tažením za mořem. Někteří dokonce podlehli úplatkům od Zylových, ale i Kharových nočních stínů (Khar měl eminentní zájem o oslabení pozic Lendořanů na Taře). Za argument si mnozí brali slova o tom, že dálava už je prostě ztracená a že je důležitější začít na jižním pobřeží stavět síť pevností a posílit válečnou flotilu, protože skřeti jistě brzy zaútočí i na Lendor. Danérie se tak rozhodla nechat svou kolonii v rukou dobyvatel.

Do věci se ale vložil danérský král Eranis er Gwendor. Vzhledem k tomu, že král je v Danerii jen nevýznamnou figurkou, bylo opravdu překvapivé, že jeho plán získal naději na úspěch. Eranis totiž ve velmi osobním dopise žádal některé šlechtice o další podporu vojenské akce na Taře. Získal na svou stranu hlavně knížata Bogdana Zagorského z Marivilu, Cvetka Tramičského z Brustu a Srečka Mihovského ze Sušacu. Tito pak nechávali v průběhu ovocna

a větrnce v Urozeném sněmu několikrát znovu hlasovat o vojenské pomoci dálavě. Koncem desátého měsíce ovocna byla jejich snaha korunována úspěchem. Sněm návrh schválil, začaly se vybírat peníze, shromažďovat vojáci a lodě. Toto rozhodnutí bylo ale na dalším sněmu v půlce větrnce nečekaně zrušeno a následovalo další kolo jednání.

Válka pokračuje

Zatímco se muži a ženy v danérském Urozeném sněmu přeli do své modré krve o to, zda dálavě pomoci či ne, Bruzugul si brousil drápy na další území. Na Taře panovalo příjemné jaro a skřetí vojska postupovala. 20. ovocna vpadla do Zámostí, posledního svobodného knížectví Západní dálavy, a ovládla ho (kníže Tal Čerev po pádu Rilundu utekl přes stepi na sever do Nového Solnohradu i se svou rodinou a oddílem družiníků). Jako jediná vzdorovala sídlení pevnost Brod, která ale byla dobyta a za trest vypálena. Její správkyni Licii potkal krutý osud, který raději nebudeme na těchto stránkách dopodrobna popisovat.

Dva dny nato si skřetí podmanili Oázky, kde se nalézalo jen několik zemědělských usedlostí, a jiná skupina ten den dobyla ves Tuň. 1. větrnce pak skřetí oddíly vstoupily i na Bílé útesy a podrobily si několik tamějších vesniček. Krom pevnosti Brod jim nikdo nevzdoroval, hospodáři se raději ohnuli a poskytli skřetům své domovy, zásoby i zvířata a jejich dcery a ženy se samy nabídly dobyvatelům jako kořist. To vše stačilo, aby je skřetí vojska nechala naživu.

10. větrnce stanula pod Dvěma Bratry většina Bruzugulovy armády, aby skoncovala s Agunághem, ale našla hrad prázdný. Bruzugul proto pustil Agunágha z hlavy. Bláhově se domníval, že jeho protivník se vydal na jih, zpět k Zylvi.

Bruzugulovy ambice totiž vzrostly a stejně tak jeho sebedůvěra. A ruku v ruce s tím rostla i jeho zaslepenost. Udělil si titul krále-generála a hodlal na dobytém území pevně zapustit kořeny. Jedinou studenou sprškou mu byla ztráta padesáti vojáků u Osirean Nam'baty. Skřetí generál si chtěl podmanit i toto zasmušilé prastaré město ležící v kamenité a neúrodné pustině Hammáda. Po jeho průzkumném předvoji se však slehla zem, a tak si na tuto kořist nechal zajít chuť. Místo toho rozdělil armádu na několik částí. Asi tři sta vojáků nechal dohlížet na nově dobytá území, hlavně na Zámostí, a stovku poslal i na jih na pomoc své kavalérii v týle ve Štítově (po pravdě řečeno, služba u dohlížecích oddílů ve Štítově byla něčím jako dovolenou a vojáci se prali o to, kdo tam bude poslán). Se zbytkem, tedy asi devíti sty vojáky, se král-generál přesunul z trosek Rilundu do Mučanska. Při tomto přesunu jakoby mimochodem oblehl a dobyl hrad Hlad a nechal rozčtvrtit všechny jeho obránce. V úrodné krajině mezi Durenem a Zelany chtěl totiž nechat své vojsko během nadcházejícího léta odpočinout. Zároveň tam bylo zajištěné zásobování díky vykořisťování místních lidí a také ubytování v jejich vesnicích.

Agunágh ale rozhodně neutekl žalovat svému šílenému vládci do Tisíce jeskyní. Jeho špohové sledovali počínání krále-generála, a tak se včas se svými třemi stovkami věrných přesunul. Tábor si zřídili v lesích Zelanských vrchů, severně od Mučanska. Muži, kteří Agunághovi zůstali věrní, jej sice obdivovali a vzhlíželi k němu, ale míra jejich věrnosti nebyla nekonečná. Agunágh proto vypracoval odvážný plán a předložil jej v nezvyklé ukázce zcela neskřetí demokracie své armádě. Proti se vyslovila jen asi dvacítko vojáků. Agunágh ocenil jejich odvahu postavit se mu a nechal je popravit. Třináct dní poté, co se rok 855 k. l. přehoupl v rok 856, se generál v doprovodu Fua Če, posledního ze skřítčích mágů, a Jenka Kočky, almindorského odpadlíka, vydal na misi, která mu měla zajistit výhru a pomstu.

Na jihu v Dračím království nastalo pravé peklo. Jakmile přišla zpráva o Bruzugulově zradě, Zyl, dosud rozjařený vítězstvím, propadl záchvatům nekonečného vzteku. Proměnil se přímo v podzemí do své dračí podoby, plazil se chodbami a ničil a zabíjel vše, na co narazil. Za oběť mu padli i poslední dva schopní skřetí velitelé, které ještě měl. Dračí království se tak drolilo v prach, stejně jako chodby Zylva paláce pod údery jeho ocasu.

Morálka i v parném létě klesla na bod mrazu, rozšířily se dezerce i šarvátky a disciplína, nebo spíše její zbytky, šly k d'asu. Kvůli neexistenci schopných velitelů a nulové morálce se vojsko Dračího království vůbec nepohnulo na sever, aby potrestalo Bruzgula. Naopak mnozí ke král-generálovi dezertovali.

Pro tyto zmatky a třenice v Zylově říši nadále odolaly obléhání hrady Maebron, Tevirpon a Maurythan. Obléhatelé totiž nevyvíjeli takřka žádnou bojovou aktivitu.

To na hradě Čerevu, neobléhaném a ponechaném svému osudu, se obránci zdatně činili. Sehnali nové zásoby, podnikali partyzánské nájezdy na skřetí oddíly ze Štítova, lákali je do pastí a získali si podporu nevolnického obyvatelstva, které bylo ochotno za ně položit život. Všem těmto akcím velela Lada Čerevová, dcera umučeného knížete Vuka a nově nastolená kněžna Čereva. Jakožto pouštní druidka vytvořila okolo hradu nástrahy z tekutého písku a z Čereva samotného pak oázu klidu a míru, kam se stahovali uprchlíci a přidávali se k jejímu odboji. Zprávy o jejích skutcích se šířily mezi porobeným lidem a nevolníci v celé Západní dálavě si vyprávěli příběhy o Pouštní paní a její kumpanii pojmenované Zrnka písku. Modlili se za ně, vzhlíželi k nim, skládali o nich písně a balady a doufali, že jim pomohou. Ve skutečnosti a z globálního pohledu byly samosebou Ladiny činy a akce jen, ironicky řečeno, zrnkem písku v poušti.

Mnohem účinnější pomocí Západní dálavě, o které si ovšem zatím obyvatelé žádné písně nezpívali, byl markrabě Eralis v Novém Solnohradu. Nevelké město, žijící ze solných dolů a přítomnosti vojenské flotily, přetévalo uprchlíky z Rilundu a spíše už připomínalo nadivoko postavený tábor než spořádané sídliště. Právě tam ale vznikl dočasný štáb Eralise a jeho velitelů, kterými byli Drubalt Bílý Ohon, Iztokův syn Kost'a Celigojovič, Tal Čerev ze Zámostí, Faela er Daerlen Mladší z Mučanska a admirál Aurigen, hrabě z Ticrodu. A tam také začala vznikat nová západodálavská markraběcí armáda. Jejím základem byla stovka veteránů z Rilundu, padesátka nových posil z Lozovavy, stovka námořníků novosolnohradské flotily a další stovka dobrovolníků a dobrodruhů. Ku pomoci byla armádě i kumpanie Ohnivá pěst, elitní jednotka kouzelníků vytvořená Raxentirem er Sinwar během bitvy v Rilundu. Jejímí členy tehdy byli žáci Univerzity, kteří se rychle zakalili v krvi bitvy. Raxentir sice v Rilundu padl, ale jeho jednotka existovala dál a fungovala jako markraběcí garda. Během větrnce se tato armáda secvičovala, vybavovala (zbraní i zbroje byl nedostatek) a připravovala na akci.

Celý Nový Solnohrad pak měl začátkem dvanáctého měsíce deštna po dlouhé době konečně zase důvod k oslavě. Ta se konala v souvislosti se svatbou Eralise s ovdovělou kněžnou Faelou er Daerlen. Šlo samosebou o svazek politický (byť podpořený vzájemným přátelstvím) a Eralis si jím chtěl zajistit svou moc v dálavě a ukázat Urozenému sněmu v Danérii, že s ním budou muset počítat. A to se mu povedlo možná více, než zamýšlel.

Jakmile se totiž v Danérii dověděli o armádě, kterou Eralis buduje, a o jeho sňatku, vyložili si to jako výhrůžku, že až nastoupí na trůn, nebude jen loutkou, ale bude chtít po staletích do královských rukou opět soustředit moc. Okamžitě se rozjela zákulisní jednání a mnohá knížata, která dosud podporovala vojenskou pomoc dálavě, obrátila. Na zasedání Urozeného sněmu 19. chladna tak bylo schváleno, že na pomoc dálavě nebude poslán ze státních peněz jediný voják a také, že o této věci se už nebude v příštích pěti měsících jednat. To byla krutá rána pro krále Eranise a jeho stranu.

Přesto snahu pomoci synovi nevzdal, za pomoci a peněz knížat z Marivilu, Brustu a Sušacu nechal vystrojit několik lodí a vojsko o třech stech mužích a sám se v jejich čele vypravil na Taru. To bylo ale až 28. chladna, když přešly bouře, které do té doby cloumaly Vnitřním mořem.

Pomoc je na cestě

Zatímco otec se snažil sehnat pomoc, jeho syn vyrazil znovu do boje. Prvního dne nového roku 856 k. l. vyplula novosolnohradská flotila, naložena markraběcí armádou, do

Rilonského zálivu. Vojsko se vylodilo na vádí Amber a postupovala na Oázky, které 18. chladna osvobodilo od malé skřetí posádky. Prvním regulérním bojem pak byla šarvátka o Tůň, kde se markraběcímu vojsku postavil na odpor oddíl padesáti Bruzgulových vojáků. Všichni do jednoho ale byli pobiti a i Tůň byla osvobozena a stala se hlavním sídlem markraběte a jeho vojáků. Z této vesnice na řece Y'b pak Dálavští v menších oddílech vyráželi proti skřetím okupantům. Jejich výpady vedly hlavně do Zámostí a byly záškodnického charakteru. Eralisovy oddíly přepadaly zásobovací jednotky, kradly jídlo, vraždily skřety ve spánku, odháněly jim koně, osvobozovaly zajaté a mučené nevolníky. To už se o nich začaly šířit pověsti a vznikaly první balady o Rilonském králevici.

V půlce chladna dospěla zpráva o Eralisových akcích i ke králi Waldenovi do Východní dálavy. Bylo to pět měsíců po tom, co byl nucen své spojenecké vojsko rozpustit. Eralis byl ale už dlouho Waldenovým přítelem a když král Almendoru uviděl jeho odvalu, rozhodl se mu stůj co stůj pomoci. Už koncem chladna tak byla v Kwesaru shromážděna armáda lidí a trpaslíků (Walden přivedl tři sta vojáků a každý z trpasličích králů půl druhé stovky). Byla tedy mnohem méně početná, než Walden původně počítal, ale teď se mělo bojovat jinak a jinde než před pěti měsíci.

Pár dní poté, co spojenecká armáda vyrazila po Trpasličí silnici k Západní dálavě, došlo k zajímavému incidentu. Předsunutá jízdní hlídka zajala člověka, skřítka a skřeta a tvrdila, že se vůbec nebránili a na hlídku vlastně čekali. Jednalo se samosebou o Agunágha a jeho doprovod, což brzy zjistil i Walden. Spolu s králi Borinem a Gáinem skřetího generála vyslechl a nabídce, kterou Agunágh vyslovil, nešlo odolat. Walden dobře věděl, že Agunágh a Bruzgul jsou na nože, a ačkoliv váhal, zda uzavřít dohodu se skřetem, pragmatismus nakonec zvítězil. Skřetí generál pak spolu se třemi králi naplánoval léčku na jejich společného nepřítele. Krom králů a několika nejvyšších velitelů nebyl o tomto nezvyklém spojení nikdo další z vojáků zpraven.

A aby léček nebylo málo, zhruba ve stejnou dobu se Agunághův zástupce Zagrask sešel s Bruzgulem a nabídnul mu, že svého velitele zradí a zavraždí a přivede zbytek skřetů na Bruzgulovu stranu. Král-generál souhlasil, protože věděl, že Walden se blíží a bitva je nevyhnutelná. Právě v bitvě mělo k Zagraskově zradě dojít. Bruzgul tedy začal shromažďovat své roztroušené vojáky a čtyři stovky jich poslal do Zámostí proti Eralisovým jednotkám.

Ke střetu došlo 15. klidna v bitvě o Tůň. Organizovanější a protřelejší skřetí armádě se podařilo v poměrně krvavé bitvě vyhrát. Eralis byl nucen se se zbytkem vojska stáhnout na sever. Jeho zadní voj musel neustále odrážet dotírající skřetí oddíly, ale nakonec se většina přeživších zachránila naloděním u mysu Amber. To se stalo 20. klidna a krom novosolnohradských lodí tam kotvily i danérské lodě krále Eranise a jeho šlechtických spojenců. Přivítání otce se synem na palubě *Nezdolné* bylo bouřlivé a radostné. Skřetí armáda, když viděla loď plné nových posil, odtáhla k Rilondu.

Král, markrabě a velitelé usedli k válečné poradě a nechali si k ní přivolat i magickou projekci krále Waldena. Spolu s ním pak došli k dohodě. Waldenovo vojsko v té době už dávno mělo za sebou řeku Gweg a nacházelo se tedy fakticky v Západní dálavě. Bylo domluveno, že ideální by bylo svést bitvu na Písčině, a k tomu cíli se napřely všechny plány a snažení spojenců.

Mezi spojence se v tu chvíli tajně počítal i skřetí generál Agunágh. Ten se 21. klidna vrátil do ležení svého vojska a okamžitě se sešel se Zagraskem, kterého následně pochválil za to, jak dobře sehrál svou roli u Bruzgula. Hned dalšího rána přesunul své vojáky na západní svahy Zelanů nad Písčinou, kde se ukryli v hlubokých lesích.

Poslední bitva vzplála

Bruzgul pečlivě sledoval počínání Waldena a na radu svých zvěďů (ve skutečnosti byl aspoň jeden z nich Agunághův agent) se stejně jako spojenci rozhodl svést bitvu na Písčině. Jde totiž o malou rovinu ležící mezi mořem a horami, víceméně bez porostu, celou pokrytou jemným

pískem a protkanou říčkou Stinnou, která je v letních měsících, jakým je i kliden, skoro vyschlá. Leží na ní jen pár vesniček a vinogradů.

Pravda rovina dávala výhodu spíše Waldenově těžké kavalerii, ale Bruzgul se spoléhal, že na písku se jim nebude dobře manévrovat a že v parném dni bojovnost mužů zakutých v rozpáleném brnění klesne. Jde vidět, že z těžkou rytířskou jízdou zatím neměl co do činění. Z Rilundu, kde sešikoval své voje, vyrazil 25. klidna. Měl k dispozici armádu o třinácti stovkách válečníků (šlo hlavně o orky, gobliny, tarské domorodce a skřety).

O den později se u Železného potoka vylodili Eranis a Eralis a spojili svých pět set mužů s šesti stovkami Almendořanů a trpaslíků. K večeru 29. klidna se spojenci zastavili na severním břehu Stinné a druhého dne, okolo desáté dopoledne, dorazila i Bruzgulova armáda, na noc tábořící nedaleko. Waldenův mág a přítel Blaten se vplížil do Agunághovy mysli a sdělil mu poslední detaily plánu.

Bitva, která se následně strhla, vešla do dějin jako bitva u Viničných Píščic (malé vesnice nedaleko), jako bitva na Stinné a nebo nejčastěji jako Královská bitva (pro nezvykle velký počet korunovaných hlav královské krve, které se jí účastnily (Eranis z Danérie a jeho nástupce Eralis, Walden z Almendoru, Gáin Čtyřprstý z Krazu, Borin III. Železná pěst z Kwesaru, Kost'a Celigojovič, vladyka z Lozovavy, a také Bruzgul, král-generál Rilundu).

Spojenci se na bitvu dobře připravili. Už v noci si ve skoro vyschlé Stinné zpevnili, vydláždili a magicky zajistili dva brody, které v tu chvíli vypadaly spíše jako přehrady či mosty. Ze Stinné byla jen malá stružka. Přesto byly brody třeba. Před dopolednem totiž Blaten a další spojenečtí mágové provedli u pramene řeky v Zelanských kopcích zařikání. Přivolali masu vody z hlubin země a Stinná se tak na celý den změnila v dravý, bouřlivý a široký tok, zcela naplňující hluboké, do písku zařezané koryto.

Skřetí armáda tak byla značně zaskočena tím, že mezi nimi a nepřítelem se najednou vine řeka. Trpaslíci, odolní a neteční, se postavili na jeden z brodů přímo doprostřed toku a utvořili štítovou hradbu. Díky kouzlům vetkaným do jejich bot stáli pevně a proud neměl šanci je strhnout.

Bruzgul si byl přesto jist svou převahou. Počítal s tím, že má početnější vojsko a že nepřítel má za sebou takřka třicetidenní pochod. Nařídil tedy útok. Devět set jeho vojáků vyrazilo vpřed proti třem stům trpaslíků, v záloze zůstalo tři sta mužů a stovka lehkých jezdců (jediná Bruzgulova kavalerie).

Postupující vojáci se stali snadným terčem spojeneckých lučištníků; krom toho, jakmile vstoupili do brodu, museli zápasit s dravým proudem a trpasličími zbraněmi. Bitva v proudu řeky byla únavná a vyčerpávající, krvavá a dlouhá. Zuřila už více než hodinu, aniž by trpaslíci jen o krok ustoupili, když Walden vydal rozkaz stovce členů lehké kavalerie, aby se vydali proti proudu Stinné na východ. Bruzgul nechápal účel této akce, ale jeden ze zvěďů (opět Agunághův špeh) mu podsunul myšlenku, že výše proti proudu musí být další brod. Bylo jasné, že jakmile jej jízda překročí, bude moci skřetům vpadnout do zad. Proto král-generál vyslal na východ svůj jediný jízdní oddíl, aby se s kavalerií spojenců střetl u domnělého východního brodu.

Sotva skřetí jezdci zmizeli za kopcem, vyrazili ze své lesní skrýše na svahu Agunághovi muži. Mířili přímo a klidně k Bruzgulově záloze. Bruzgulovci doufali v Zagraskovu zradu a tak začali jásat a vítat staré kamarády, kteří přišli ve správnou chvíli na pomoc. Agunághovci ale vytasili zbraně, vyvěsili Agunághův prapor a vrhli se na překvapené nepřátele. Agunághův špeh se v tutéž chvíli pokusil zavraždit Bruzgula, ale král-generál útok odrazil a jeho ochranka špeha rozsekala.

Spojenečtí vojáci jen nevěřicně hleděli, jak se skřeti rubou mezi sebou, ale Walden nezaváhal a v čele své těžké kavalerie překročil Stinnou přes druhý v noci vybudovaný brod níže po proudu. V tu chvíli zabrali i trpaslíci a vytlačili skřety z řeky na jižní břeh. Rytíři se seřadili a vpadli plným tryskem do levého boku těch, kteří stále útočili na trpaslíky. Skřeti byli sevřeni

mezi kladivo jízdy a kovadlinu trpasličích štítů a byli velice kujní. Umírali ve velkém. Podařilo se jim ale sešikovat do kruhu a hrdinně se postavili na odpor.

Dřív, než se je spojencům podařilo zlomit, vrátila se od východu skřetí jízda. Žádný brod nenašli a pochopili, že padli do léčky. Teď se tedy rozzuřeně vrhli do zad Waldenovy kavalerie, dusící jejich spolubojovníky, a donutili ji ustoupit na jihozápad. Při tomto ústupu ale rytíři jakoby mimochodem rozprášili zbytky Bruzgulovy zálohy, která prchala před Agunághovými bojovníky.

Přes řeku se přebrodila i danérská a alمندorská pěchota a připojila se k trpaslíkům, kteří se rozvinuli podél břehu a sváděli se skřetí pěchotou konečně vyrovnaný boj. Skřetí jízda se obrátila proti Agunághovi a zle řádila mezi jeho jednotkami. Waldenovi rytíři, kteří se zrovna opět seřazovali, se na to s úšklebkem dívali, ale jejich král jim zavelel, a tak jim nezbylo než jet podivným skřetím spojencům na pomoc. Bruzgulova jízda tak byla rytíři kompletně vybita a za oběť mečům a palcátům začali padat i mnozí Agunághovi muži. Walden, vázán dohodou, přijel ke skřetímu generálovi a nařídil mu, ať se stáhne, že pro něj bitva skončila. Traduje se, že mu prý i zasalutoval, ačkoliv jiné jazyky tvrdí, že na něj plivnul.

Agunágh tedy opustil bojiště, spokojen s pomstou. Waldenovi rytíři se obrátili k severu a posledním útokem vjeli do zad skřetů, bojujících u břehu se spojeneckými pěšáky. Většina skřetů zemřela a zbytek se dal na bezhlavý útek.

Bruzgul byl dopaden k večeru a slavnostně roztrhán koňmi (Waldenovým, Eralisovým, Eranisovým a ořem Zdimíra Vějičky, náhodně vybraným vojákem alمندorské lehké jízdy). U Stinné pak vyrostly dvě velké mohyly padlých spojenců a skřetů.

Je po válce

Po slavné Královské bitvě vjelo spojenecké vojsko s velkou parádou do vylidněného a pobořeného Rilundu. Markrabě Eralis vstoupil se svou ženou Faelou do trosek svého paláce a 18. novorostu se zde z důvodu neochoty, nezájmu a neposkytnutí pomoci, kvůli kterým musel lid Západní dálavy trpět, zřekli své rodné Danérie a prokleli Urozený sněm před Sedmnácti bohy. Nato se nechali korunovat Rilondským králem a královnou. Na hlavy jim koruny (v tu chvíli v pravdě jen měděnou čelenku a věnec květin) položil Eralisův otec Eranis, danérský král. Svědkem tomu byli trpasličí králové. Walden, panovník Almendoru, se obřadu nezúčastnil, aby nepopudil své danérské spojence, ale celá korunovace a odtržení kolonie od mateřské země byl vlastně jeho nápad. V Eralisovi totiž Walden získal na Taře mocného a vděčného spojence a alمندorský vládce věděl, že osud světa se rozhodne na Taře a ne v domovině na Lendoru.

Nově vzniklé království si nárokovalo celé Poříčí Durenu se všemi knížectvími, Zámostí, Bílými útesy i Novým Solnohradem. A co si nárokovalo, to i získalo. Eranis, stále ještě danérský král, zrušil lenní sliby, které k němu durenská knížata měla, a ona složila nové do rukou Eralise. Danérské území tak přešlo k novému království vlastně legálně.

Během novorostu, třetího měsíce, se do Rilundu začali vracet jeho obyvatelé, byly osvobozeny obléhané hrady Maebron, Tevirpon a Maurythan a zbytky skřetích oddílů byly vyhnány a pobity.

V Danerii šlechticům v Urozeném sněmu nezbylo než zuřit. Z toho vzešla mnohoměsíční rokováni a z těch zase nařízení, prikazující králi Eranisovi vrátit se do Lunenwigu, odvolat své činy a čelit následkům. Král ale toto zcela odmítnul, a tak jej Sněm v rozkvetu zbavil trůnu (nikoliv ale jednohlasně) a zvolil za nového krále jeho bratra Eprela. Padly i návrhy na odvetnou válečnou výpravu proti novému království, ale byly zamítnuty. Knížatům se nechtělo utrácet za válku a tvrdila, že dálava je stejně zničená bojem a čekají ji kruté časy. Lépe prý bude, když se o ni postará Eralis, než aby ji musel dotovat Urozený sněm.

Konec červeného drakočlověka

Celá válka o Rilond měla ještě dohru v Zylově Dračím království. Zyl se potácel v hlubokých depresích, záchvatech vzteku a vražedných náladách. Každý, na koho ve své podzemní

pevnosti natrefil, byl zabit. Nakonec se drakočlověk zavřel ve své trůnní komnatě a nehnul ani prstem. V tu chvíli jako by nic dorazil do Tisíce jeskyní Zylův bývalý pán Khar Démon, aby ho konečně potrestal za dávnou zradu. Nikdo se mu nepostavil na odpor, naopak ho všichni, kdo ještě zbyli, vítali. Jen Zylova garda zaútočila, ale všichni padli mrtví, aniž by jim Démon věnoval jediný pohled. Khar pak vstoupil do Zylovy mysli a zničil tu špetku příčetnosti, kterou tam ještě našel. Pak se temný pán obrátil a odešel.

Ze Zyla se stal zlomený potulný blázen s nevyplňujícími se vizemi. Dračí království padlo, mnoho jeho obyvatel uteklo ke Kharovi, jiní začali bojovat o to, kdo zaujme Zylovo místo. Po letech bojů usedl na dračí trůn jediný vítěz, generál Agunágh. Ale to už je jiný příběh...